

Η σφαγεία ή Σπάρτακοι

**Δυναμικές κινητοποιήσεις
μνήμης και ξεσηκωμού
για τον αντιφασίστα
Πάυλο Φύσσα
που δολοφονήθηκε
από παρακρατικούς
μισθοφόρους ναζιστές**

Σεπτέμβρης 2013-2014-2015

Περιεχόμενα

2013 - Φωτογραφίες και αφίσα (σελ 2,3)

2014 - Απολογιστική πολιτική ανάλυση μετά την πορεία της 1ης επετείου: «Η πορεία στο Κερατσίνι και ο αντιφασιστικός αγώνας. Έναν χρόνο μετά την δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα» (σελ 5)

2015 – Αφίσα, κάλεσμα για την 2η επέτειο και προκήρυξη που μοιράστηκε στο Κερατσίνι την επόμενη της μαχητικής πορείας από την Κάνιγγος (σελ 40,41)

Μάης 2014 - αντιφασιστική κινητοποίηση στους Αμπελόκηπους (σελ 44)

Αφίσα που τυπώθηκε και κολλήθηκε το 2014 (οπισθόφυλλο)

*Ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσας
που έπεσε αντιστεκόμενος
στους ναζιστές μισθοφόρους
στις 18 Σεπτέμβρη 2013*

*19 Σεπτέμβρη 2013
Η πρώτη μαχητική
διαδήλωση
μετά την δολοφονία*

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ, ΣΤΑ ΟΠΛΑ!

Οι φασιστικές συμμορίες των αφεντικών
δολοφονούν

Η δημοκρατία βασανίζει,
εκτοπίζει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης,
χτυπάει παντού με τους μισθοφόρους της,
για να μας κρατήσει υποταγμένους

ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΑΜΕΣΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΣΥΝΟΡΓΑΝΩΣΗ

*Να γκρεμίσουμε τα τείχη
της καταπίεσης, της απομόνωσης,
της εκμετάλλευσης
Να χτίσουμε εδώ και τώρα
τον κόσμο της κοινότητας,
της ελευθερίας και της ισότητας*

*Η δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα
να ασαλώσει τους αγώνες μας*

Η κρατική τρομοκρατία δεν θα νικήσει

Αναρχική Συλλογικότητα
για την Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση

*Η πρώτη αφίσα της Α.Σ.Μ.Π.Α
μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα*

***Η πορεία στο Κερατσίνι και ο αντιφασιστικός αγώνας
Έναν χρόνο μετά την δολοφονία
του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα***

**– Εποχή γενικής κρατικής επίθεσης
και εκρηκτικών αντιθέσεων.**

Η πρώτη επέτειος της δολοφονίας του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα τοποθετείται σε μια εποχή γενικής κρατικής και καπιταλιστικής επίθεσης, μετωπικής και πολυδιάστατης απέναντι σε όλο το φάσμα των απανταχού καταπιεζόνων, τόσο τοπικά όσο και παγκόσμια. Η βία των κυρίαρχων, όποια μορφή της κι αν εμφανίζει, όπως, την καταστολή στους δρόμους, την οικονομική λεηλασία, τον τεχνολογικό-οικονομικό-ποινικό έλεγχο, τις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους εξουσιαστικούς πολέμους με φόρο το αίμα των παγκόσμιων προλετάριων, επιτείνει τους εξοντωτικούς όρους του καθεστώτος εκμετάλλευσης και τυραννίας. Ένα χρόνο μετά από μια οργανωμένη δολοφονική επίθεση των φασιστών κρατικών μισθοφόρων σε μια γειτονιά, που άφησε έναν νεκρό αγωνιστή, οι αντιθέσεις που συμπυκνώθηκαν στο συγκεκριμένο γεγονός και σε ότι ακολούθησε ήταν και είναι ακόμα πιο οξυμένες.

Η πορεία μνήμης στις 18 Σεπτέμβρη 2013 στο Κερατσίνι σηματοδότησε την επανάκαμψη του εκρηκτικού κοινωνικού δυναμικού που έβραζε σιωπηλά κάτω από τον πάγο της κρατικής τρομοκρατίας των προηγούμενων χρόνων και της παθητικοποίησης που είχε απλωθεί από την άνοιξη του '12. Η προετοιμασία μιας θεσμικής αλλαγής πολιτικής διαχείρισης προς τ'αριστερά, η οποία ακολούθησε την πτώση της τεχνοκρατικής κυβέρνησης Παπαδήμου μετά τις συγκρούσεις πρωτοφανούς μαζικότητας της 12ης Φλεβάρη 2012 και τώρα ολοκληρώνεται, επισφράγισε την προσωρινή νίκη της καταστολής και την ολοκληρωτική καπιταλιστική επέλαση επί μια διετία σύμφωνα με τα σχέδια των διακρατικών διευθυντηρίων και τους νόμους των ντόπιων αφεντικών. Το φθινόπωρο του '14 βγήκαν στο προσκήνιο της ταξικής-κοινωνικής διαπάλης οι παράγοντες που θα καθορίσουν ριζικά την γενική εξέλιξη από εδώ και πέρα: Από την μια πλευρά, ο μαχητικός αυτοοργανωμένος αγώνας των καταπιεζόμενων ενάντια σε κράτος και αφεντικά. Από την εχθρική πλευρά, ο κεντροαριστερός ρεφορμισμός («λαϊκοπατριωτικός» ή εθνοενωτικός), που υπηρετεί την αστική τάξη και καρπώνεται μαζί της την συνολική κοινωνική εργασία και οι φασίστες με αναβαθμισμένους πολιτικούς και κατασταλτικούς ρόλους. Η επέτειος του Παύλου Φύσσα ήταν η αρχή μιας νέας εποχής.

- Η θέση των φασιστών στην τρέχουσα συγκυρία.

Ο πόλεμος των αφεντικών πάνω στις κοινωνίες στηρίζεται στην ωμή τρομοκρατία με την μορφή της προληπτικής στρατοκρατικής καταστολής στις μητροπόλεις του παγκόσμιου καπιταλισμού και με την μορφή μαζικών ένοπλων συρράξεων στην περιφέρεια. Σε κάθε περίπτωση η θέση των φασιστών βρίσκεται στην προμετωπίδα της ταξικής σύγκρουσης από την πλευρά του κράτους και του κεφάλαιου. Σήμερα, όπως και τον προηγούμενο αιώνα, οι φασίστες αβαντάρουνται άμεσα ή έμμεσα από το σύνολο των κρατικών μηχανισμών για να ενσταλάξουν έναν καθηλωτικό φόβο και να στρατιωτικοποιήσουν την κοινωνία, ώστε να επιβληθεί η ολοκληρωτική ταξική δικτατορία ή κι επιπλέον, να διαμορφωθεί ένα μαζικό σώμα έτοιμο για σφαγή σε διακρατικούς πολέμους.

Η φασιστική πολιτική τρέφει την ισχύ της με την τρομοκρατία στις γειτονιές και στους χώρους δουλειάς. Ο παρακρατικός συμμοριτισμός και το μπραβιλίκι αποτελούν την μακρυνά ράβδο του κράτους και των αφεντικών, συμπληρώνοντας το αστυνομικό και ποινικό οπλοστάσιό του. Ειδικότερα, στο λιμάνι του Πειραιά, στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος και στις λαϊκές περιοχές της νοτιοδυτικής Αθήνας, όπως το Κερατσίνι, οι φασίστες δρουν συστηματικά πρακτορεύοντας απροκάλυπτα τα συμφέροντα των ντόπιων και διεθνών μεγαλοκαπιταλιστών.

Στις παρούσες συνθήκες γενικής και ραγδαίας υποτίμησης της εκμεταλλευόμενης βάσης και μικροαστικών μερίδων, η φασιστική δράση αποσκοπεί στην φοβική παθητικοποίηση και συντηρητικοποίηση τους, στην εμπέδωση και την αποχαλίνωση του αστικού κανιβαλισμού, στην διάχυσή του ανάμεσα στους καταπιεζόμενους, μεταστρέφοντας την ταξική οργή προς τον εθνικισμό και τον ρατσισμό και τελικά στην στράτευση των πιο πειθαρχημένων σε παραστρατιωτικούς (θεσμικούς, ιδιωτικούς και κομματικούς) μηχανισμούς τρομοκρατίας-καταστολής. Οι φασίστες πραγματώνουν στον δρόμο, άμεσα και στοχευμένα ότι εξαγγέλει η αντιπρολεταριακή προπαγάνδα των καθεστωτικών MEDIA, επιχειρώντας να εγκαθιστούν και να επιβεβαιώνουν de facto τους όρους ταξικής τυραννίας που επιβουλεύονται τ'αφεντικά.

Η στρέβλωση των ταξικών αντιθέσεων καθιστά τον φασισμό μια συστημική απάντηση απέναντι στην κρίση συναίνεσης προς το πολιτικό καθεστώς. Όσο περισσότερο ενσταλάζεται ο ταξικός κατακερματισμός, ο λαϊκίστικος εθνικισμός κι ο σωτηριακός πατερναλισμός, που προωθούνται από τους θεσμικούς μηχανισμούς και το σύνολο των καθεστωτικών κομμάτων, τόσο περισσότερο οι φασίστες εμφανίζονται σαν συστημική αντιπολίτευση. Ο φασισμός αποτελεί το κρατικό κακέκτυπο του προλεταριακού κινήματος, ερχόμενος να πνίξει την κυοφορούμενη κοινωνική επανάσταση πριν ακόμα ξεσπάσει, μέσα στην εθνικιστική αντεπανάσταση.

Η επικράτηση του ουκρανικού ναζισμού μέσα από το κίνημα του Μαϊντάν, η άγρια τρομοκρατία και ο πόλεμος στην

συνέχεια διαμορφώνουν το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα της φασιστικής δυναμικής. Η προώθηση του φασισμού στην Ουκρανία από τις ΗΠΑ και την ΕΕ με κάθε τρόπο, καταδεικνύει αδιαμφισβήτητα τον δομική θέση του στην ταξική πάλη από την πλευρά του κεφάλαιου. Οι προσηματικές δημοκρατικές ευαισθησίες της Ευρώπης ήταν ένας μηδαμινός παράγοντας για την ποινικοποίηση της Χρυσής Αυγής. Οι εσωτερικές αντιφάσεις του πολιτικού καθεστώτος που οδήγησαν ορισμένα στελέχη του ελληνικού ναζισμού στην φυλακή βρίσκονται στους συγκεκριμένους συσχετισμούς της ταξικής πάλης την τρέχουσα εποχή στο έδαφος που πατάμε κι όχι στις φιλοσοφικές-ηθικολογικές επιφάσεις του αστικού κόσμου γενικά.

Οι φασίστες λειτουργούν για το κράτος ως πόλος είτε καταφατικής είτε αποριπτικής παρέλκυσης, συμπληρωματικά. Η παρουσία ακροδεξιών κομμάτων κι ακόμη περισσότερο των ναζιστών στο κοινοβουλευτικό θέατρο προσφέρει ένα σκιάχτρο για την μετάθεση πολιτικών ευθυνών, όπως πχ η προώθηση του κρατικού ρατσισμού. Και γι'αυτό η επίσημη παρέμβαση των ναζιστών είναι θεσμικά αποδεκτή. Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι η μυωπική ρητορική που «βλέπει» τους φασίστες να σπρώχνουν την πολιτική της δεξιάς, αδυνατώντας να αντιληφθεί σφαιρικά τα επιθετικά σχέδια του κράτους, υιοθετείται κι από κομμάτια του αυτοοργανωμένου αγώνα.

Παράλληλα, η δράση των φασιστών, που μισθοδοτούνται και δέχονται εντολές από τις μυστικές υπηρεσίες και από μεγαλοεπιχειρηματίες, προσφέρει άλλοθι για την ενίσχυση της κρατικής καταστολής με δημοκρατικό

μανδύα. Έτσι κι αλλιώς το κράτος εφευρίσκει αφορμές και πάντα υπάρχουν ευκαιριακές αφορμές, για να εφαρμόσει τα κατασταλτικά σχέδιά του. Ο όρος «στρατηγική της έντασης» εκφράζει την παθητική προσαρμογή υποκειμένων του αντικαπιταλιστικού κινήματος στην ανάληψη της επιθετικής πρωτοβουλίας από το κράτος μέσα στην ταξική διαπάλη. Ακολούθως, ο θεσμικός «αντιφασισμός» έρχεται πρωτίστως για να απονευρώσει το αντιθεσμικό κίνημα, πέρα από την καιροσκοπική επιστράτευσή του στο πλαίσιο του καθεστωτικού πολιτικού παιχνιδιού.

Ο φασισμός, που ιστορικά και συγχρονικά αποτελεί το γυμνό πρόσωπο του καπιταλισμού και την συστημική εξαίρεση της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, ως αρνητικό και ταυτόχρονα ωμά πραγματικό είδωλό της προσφέρεται για τον καθαγιασμό των θεσμών και την εξιδανίκευση της δημοκρατίας γενικότερα.

Για όλους τους παραπάνω συναρτημένους λόγους οι φασίστες συγκροτούν μια καθοριστική θεσμική και συγχρόνως εξωθεσμική συνιστώσα της κρατικής κυριαρχίας κι εμφανίζονται αμφίσημα ως τεχνητό φόβητρο κι ως επίσημοι συνομιλητές στα καθεστωτικά πάνελ.

- Από το Πέραμα μέχρι την οργανωμένη δολοφονία στο Κερατσίνι.

Η φασιστική δράση στα νοτιοδυτικά της Αθήνας, στην ευρύτερη εργατική περιφέρεια του λιμανιού πύκνωσε, επεκτάθηκε και αποθρασύνθηκε τα τελευταία χρόνια. Οι συνθήκες που επέτρεψαν να συμβεί μια φασιστική εγκατάσταση μέσα σε ορισμένες από τις πιο λαϊκές γειτονιές της μητρόπολης αφορούν άμεσα τις αδυναμίες του αναρχικού και του αντιφασιστικού κινήματος. Σε ορισμένες περιοχές όπως ο Πειραιάς η εδαφική συγκρότηση του αυτοοργανωμένου αγώνα είναι εξαντλητικά δυσανάλογη προς τον πληθυσμό των κατοίκων και των εργαζόμενων και οι προτασόμενες αντιστάσεις αναντίστοιχες απέναντι στα πολύπλευρα σχέδια που εφαρμόζει το κράτος.

Σε άλλα σημεία της νοτιοδυτικής περιφέρειας τα οργανωμένα υποκείμενα που αγωνίζονται τοπικά δεν αντιλήφθηκαν μέσα από ένα συνολικό πρίσμα την εδαφικοποιημένη εκκόλαψη του φασισμού στο διάστημα που προηγήθηκε. Τον χειμώνα του '12 οι φασίστες οργανώθηκαν στο Πέραμα κομματικά και στρατιωτικά σε ελάχιστους μήνες, ενώ απουσίαζαν παντελώς από εκεί επί πολλά χρόνια. Η επίθεση κάποιων χουλιγκάνων σε μια πολιτική κινητοποίηση αναρχικών υποτιμήθηκε και σε σύντομο χρόνο οι ίδιοι επάνδρωσαν την τοπική ομάδα κρούσης της Χρυσής Αυγής και σύντομα στο στόχαστρό τους βρέθηκαν και μετανάστες. Ο ομαδάρχης του Περάματος, ο Λαγός, εξελίχθηκε σε

επιχειρησιακό αρχηγό της φασιστικής οργάνωσης τουλάχιστον για την νοτιοδυτική περιφέρεια, όπου η δράση της παραμένει η εντονότερη.

Ο συντηρητικός τοπικισμός μέσα στο κίνημα αδυνατώντας να αντιπαρατεθεί στην δυναμική της φασιστικής πολιτικής, η οποία υποστηρίζεται από το κράτος, αφήνει τις γειτονιές, το κατεξοχήν έδαφος της κοινωνικής αυτοοργάνωσης στα νύχια της παρακρατικής τρομοκρατίας. Σε αντιδιαστολή, το καλοκαίρι του '14 τα έγκαιρα αντανakλαστικά των οργανωμένων αναρχικών της Νέας Φιλαδέλφειας και η συντονισμένη, μαζική και μαχητικά οργανωμένη κινητοποίηση ενός ισχυρού μέρους του αναρχικού κινήματος κατέδειξαν τον κεντρικό σχεδιασμό κράτους και επιχειρηματιών που αποσκοπεί στο φύτεμα των φασιστών μέσα στην συγκεκριμένη περιοχή και στους φιλάθλους της τοπικής ομάδας και απέτρεψαν την τοπική εγκατάσταση της μαφιόζικης-φασιστικής τρομοκρατίας.

Η δολοφονική επίθεση στο Κερατσίνι τον Σεπτέμβρη του '13, αλλά και οι συνεχείς φασιστικές επιθέσεις που εξακολουθούν στα νοτιοδυτικά, σε στέκια, σε μετανάστες, σε αντιφασίστες, σε συνδικαλιστές και στο μνήμα του Παύλου Φύσσα σημαίνουν ότι απαιτούνται συνολικές κινηματικές ριζοσπαστικές απαντήσεις ενάντια στους φασιστικούς θυλάκους.

**- 18 Σεπτέμβρη 2013 : Το κράτος σκοτώνει,
επιδιώκοντας την κυριαρχία
στην διαλεκτική της πολιτικής βίας.**

Όταν το κράτος προστατεύει τις φασιστικές συμμορίες που επί χρόνια μαχαιρώνουν μετανάστες κι αντιφασίστες, είναι σίγουρα έτοιμο να διαχειριστεί έναν φόνο. Όταν μάλιστα ο δολοφόνος είναι ένας έμμισθος μπράβος που παίρνει εντολές από μια φασιστική οργάνωση άμεσα ελεγχόμενη από την ΕΥΠ και ως έμπειρος επαγγελματίας ξέρει καλά την δουλειά του, τότε το κράτος όχι μόνο είναι έτοιμο να διαχειριστεί την δολοφονία, αλλά την έχει οργανώσει, έχοντας προετοιμάσει τις συνθήκες, έχοντας δώσει την γραμμή για την σκλήρυνση των φασιστικών επιθέσεων ή και την συγκεκριμένη εντολή κι όντας έτοιμο να την αξιοποιήσει. Η ταχύτατη εκδίπλωση της «αντιφασιστικής» κατασταλτικής επιχείρησης που ακολούθησε το συμβάν του Κερατσινίου έδειξε καταφανώς ότι η κυβέρνηση ήταν κάτι παραπάνω από έτοιμη: είχε επενδύσει σε μια φασιστική δολοφονία.

Οι αφηγήσεις που λένε ότι οι φασίστες μπήκαν στο στόχαστρο της θεσμικής καταστολής γιατί στο Κερατσίνι ξεπέρασαν τα όρια του αφομοιώσιμου στο δημοκρατικό παιχνίδι ή γιατί βγήκαν γενικότερα εκτός κρατικού ελέγχου, αναπαράγουν το τεχνητό δίπολο δημοκρατίας και φασισμού, το οποίο διαμορφώνει η κρατική προπαγάνδα για να σπέρνει σύγχυση και να καθαγιάζει τους θεσμούς. Η επιχείρηση φαινομενικής ποινικής κάθαρσης της καθεστωτικής πολιτικής

σκινης σε μια ελάσσονα κλίμακα είχε κίνητρο τους κομματικούς ανταγωνισμούς της δεξιάς. Στην πράξη όμως, το σχέδιο αποδυνάμωσης της ναζιστικής συνιστώσας της δεξιάς παράταξης και κοινωνικής νομιμοποίησης των κυβερνόντων κομάτων και η μ' αυτούς τους όρους προβοκατόρικη δολοφονία του Παύλου Φύσσα δεν επέφεραν τα προσδοκόμενα αποτελέσματα. Αντιθέτως, από την «αντιφασιστική» εκστρατεία του κράτους βγήκε ενισχυμένη σε προπαγανδιστικό κι εκλογικό επίπεδο η ρεφορμιστική αριστερά. Οι υπέρμαχοι του «συνταγματικού τόξου» πάτησαν πάνω στο νεκρό αντιφασίστα για να αναδειχθούν σε εγγυητές της νομιμότητας και της καθεστωτικής ομαλότητας.

Το βασικό και αναλλοίωτο κρατικό κίνητρο μιας φασιστικής δολοφονίας βρίσκεται στην εμφύσηση της καθεστωτικής τρομοκρατίας τόσο με την μορφή της παρακρατικής επιθετικότητας, όσο και με την προϋπάρχουσα, δομική και συνακόλουθη μορφή του αστυνομικού και ποινικού ελέγχου. Οι φασίστες, με την επίσημη ηγεσία τους εντός ή εκτός φυλακής παραμένουν ένα φονικό εργαλείο στα χέρια του κράτους και η δολοφονία ενός μαχητικού αντιφασίστα εγγράφηκε στο δυναμικό του παρόντος καθεστώτος. Οι κομματικοί τακτικισμοί όλου του πολιτικού φάσματος δουλεύουν για την αντεπανάσταση και συγκλίνουν στην όξυνση της κρατικής καταστολής.

Τον Ρουπακιά τον όπλισαν τα συμφέροντα των αφεντικών και το κράτος ως οργανική ενότητα, οι κυβερνητικοί διαχειριστές, οι μπάτσοι και οι δικαστές, που μέχρι τότε συγκάλυπταν τα φασιστικά εγκλήματα, τα καθεστωτικά MEDIA και όλοι οι δημοκρατικοί θεσμοί που

στηρίζουν το νόμο και το κρατικό μονοπώλιο της βίας. Σήμερα, οι φασίστες ως θεσμικός παράγοντας, ως βεβημένοι από τους επίσημους κατασταλτικούς μηχανισμούς κι ως παραστρατιωτικοί μηχανισμοί στις γειτονιές εξακολουθούν ν' αποτελούν την εφεδρία της αστικής τάξης για την μεταστροφή της ταξικής οργής και το χτύπημα του προλεταριακού κινήματος.

**– Οι συστημικές αντιθέσεις,
σημεία αδυναμίας της κυριαρχίας.**

« Η παράδοση των καταπιεσμένων μας διδάσκει ότι η “κατάσταση έκτακτης ανάγκης” που ζούμε τώρα δεν είναι η εξαίρεση αλλά ο κανόνας. Πρέπει να κατορθώσουμε να συλλάβουμε την ιστορία έχοντας αυτή την επίγνωση. Τότε θα διαπιστώσουμε καθαρά ότι αποστολή μας είναι να δημιουργήσουμε μια πραγματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης και έτσι θα βελτιωθεί η θέση μας στον αγώνα κατά του φασισμού. Ένας λόγος που ο φασισμός έχει μια ευκαιρία είναι γιατί, στο όνομα της προόδου, αντιμετωπίζεται από τους αντιπάλους του σαν ιστορικό μέτρο. Η έκπληξη για το πως τα πράγματα που ζούμε είναι “ακόμα” και στον εικοστό αιώνα δυνατά, δεν είναι φιλοσοφική. Δεν είναι η απαρχή μιας γνώσης – εκτός κι αν πρόκειται για τη γνώση πως η αντίληψη της ιστορίας από την οποία κατάγεται δεν ευσταθεί. »

(Walter Benjamin – Θέσεις για τη φιλοσοφία της ιστορίας)

Η ανάπτυξη του φασισμού και ο συμπληρωματικός κρατικός «αντιφασισμός» συναποτελούν μια ενδοσυστημική αντίφαση. Το σύνολο των συγχρονικών αντιφάσεων του καπιταλιστικού κόσμου και η κάθε μια ειδικά, όπως η υπερσυσσώρευση και η μαζική φτωχοποίηση, η κρίση κοινωνικής συναίνεσης και η εντεινόμενη καταστολή, η

παρατεταμένη διαταραχή του κεντρικού ελέγχου πάνω στην πλανητική περιφέρεια και ο διάχυτος πόλεμος κλπ, παρά την βαναυσότητά τους δηλώνουν ένα εγγενές όριο γραμμικής εξέλιξης της αστικής κυριαρχίας. Η κρατική επένδυση στον εκφασισμό και η παράλληλη καταφυγή στον θεσμικό «αντιφασισμό», η σύγκρουση μέσα στους κόλπους της ακροδεξιάς, οι εναγώνιες δηλώσεις προάσπισης μιας συνταγματικής ενότητας και η αναβαθμισμένη προσάρτηση της καθεστωτικής αριστεράς στο συντηρητικό άρμα της πολιτειακής νομιμότητας σχηματοποιούν μια έκθεση δομικών αδυναμιών του κρατικού ελέγχου στην τρέχουσα περίοδο.

Την στιγμή που η εξουσία εξαπολύει την πιο ωμή τρομοκρατία και διακηρύσσει την παντοδυναμία της, τότε βρίσκεται στην πιο ευάλωτη καμπή της. Οι πολιτικές ερμηνείες που είδαν την κρατική διαχείριση της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα ως φάση ισχύος της καταστολής ενσωματώνουν και προσαρμόζονται στο κρατιστικό φαντασιακό. Οι θεωρήσεις περί ενός ακαταμάχητου κράτους, που συχνά συνοδεύονται κι από μια θεώρηση που γιγαντώνει τους φασίστες σα να ήταν ακαταμάχητοι με όρους αυτοοργανωμένης πάλης, εκφράζονται αφοπλιστικά ακριβώς τότε που η προλεταριακή-κοινωνική αντεπίθεση καθίσταται φυσικά, ηθικά και πολιτικά αναγκαία, ευνόητη και δυναμικά εφικτή.

Σε όλη την περίοδο της λεγόμενης κρίσης, δηλαδή, της σαρωτικής επίθεσης του κεφάλαιου πάνω στους όρους ζωής της ταξικής βάσης και της κρίσης κοινωνικής συναίνεσης, έχει εκμηδενιστεί κάθε θετική υπόσχεση από τους κρατικούς θεσμούς και κάθε κατεστημένη εγγύηση ταξικής ειρήνευσης. Οπότε, αντικειμενικά το όριο πρόβλεψης για όποια διαχείριση

της εξουσίας τουλάχιστον σε ελλαδικό επίπεδο περιορίζεται στην επόμενη μέρα. Η αστική τάξη λεηλατεί κάθε μέρα και πιο στυγνά το κοινωνικό υλικό, την εργατική δύναμη και τον φυσικό πλούτο, διαλύοντας κοινωνίες, ώστε να συντηρήσει τις δομές κυριαρχίας, την υπεραξία του κεφάλαιου και να συνεχίσει την παραγωγή κέρδους για την ίδια. Αλλά βρίσκεται αναγκασμένη να ζυγίζει κάθε μέρα τους κινδύνους απώλειας ελέγχου. Επιτίθεται άγρια, εφόσον όμως θεωρεί διασφαλισμένη την αταραξία.

Η οξυμένη καταστολή με τις διαρκώς αυξανόμενες, εξειδικευόμενες και μαζικά στελεχούμενες ειδικές κατασταλτικές δυνάμεις (ΔΕΛΤΑ, ΔΙΑΣ, ΕΟΜ, ΕΚΑΜ, αύρες και ασφαλίτικες υπηρεσίες), την συνεχή υλικοτεχνική αναβάθμισή τους και την συνδιασμένη επέμβασή τους στα διαφορετικά πεδία των ταξικών-κοινωνικών αγώνων είναι προϊόν μιας παρατεινόμενης αδυναμίας. Η διάχυτη κρατική τρομοκρατία αποτελεί συνέπεια της διογκούμενης ενδεχομενικότητας στην ταξική διαπάλη.

Εδώ, στα σημεία κρίσης της εξουσίας οι αγωνιστές έχουν ευθύνη να δίνουν θαρρετά έμπρακτες ριζοσπαστικές απαντήσεις στο τέλμα που εσωτερικεύεται από τους καταπιεζόμενους. Ποιά στάση προάγει το ταξικό και κοινωνικό κίνημα και το οδηγεί σε νίκες απέναντι στην τρομοκρατία και την λεηλασία; Που βρίσκεται ο κοινός τόπος όπου οι προλετάριοι συγκροτούν την επαναστατική ισχύ τους; Η απάντηση που δίνουμε είναι ένα βήμα μπροστά από τις αντιφάσεις και τις δίνες του κρατισμού: Στην αντεπίθεση για την επαναστατική αυτοοργάνωση και την ανατροπή εδώ και τώρα, με την μαχητική συστράτευση στα αστικά κέντρα, στις

γειτονιές και στα χωριά.

Η αντίσταση με όρους συντήρησης επιτρέπει στον ταξικό εχθρό να κατακερματίζει, να απομονώνει, να αφοπλίζει και να ισοπεδώνει τα αγωνιστικά μέτωπα. Αν η πρωτοβουλία αφεθεί στο κράτος, μεθεπόμενη μέρα θα υπάρχει μόνο για εκείνους που κατέχουν προνομιακές καβάτζες μέσα σ'ένα σύστημα που βρίσκεται σε φάση γενικής αναδόμησης μέσα από την μαζική εξόντωση όσων απαξιώνονται ραγδαία. Σε μια εποχή που όπως φάνηκε ήδη από τον Φλεβάρη του '12, το κράτος χτυπάει στοχευμένα, αλλά αποφεύγει την ανοιχτή σύγκρουση με τις κοινωνικές δυνάμεις, εμείς οφείλουμε ν'ανοίξουμε την πάλη με σαφέστερους συνολικούς πολιτικούς όρους, πιο μαχητικά, πιο οργανωμένα, σε όλα τα πεδία του ταξικού ανταγωνισμού.

Αμέσως μετά την δολοφονία στο Κερατσίνι το κράτος επιχείρησε να αναλάβει τον «αντιφασισμό» προσβλέποντας στην αποδυνάμωση του αντιφασιστικού κινήματος ακριβώς τότε που το κίνημα έπρεπε να εκφράσει με όλη την ισχύ του το προλεταριακό μίσος. Ωστόσο, εφόσον το κράτος είχε ήδη δρομολογήσει μια φασιστική δολοφονία, μάλλον είχε υποτιμήσει τα κινηματικά αντανაკλαστικά. Κι αφού είναι της μόδας να μιλάμε με όρους «στρατηγικής ευφυΐας» κι αιφνιδιασμού, από τις 19 Σεπτέμβρη του '13 το αντιφασιστικό κίνημα θα μπορούσε και θα όφειλε να σταθεί ανάλογα στην κρισιμότητα των γεγονότων και των καιρών, εκτρέποντας τις συντηρητικές σταθμίσεις, αν δεν φοβόταν μην αιφνιδιαστεί από τις δυνατότητές του.

**- Η επέτειος μιας φασιστικής δολοφονίας,
μνήμη ταξικού πολέμου
και σημείο συστράτευσης στην εξέγερση.**

« Ανασύνθεση του παρελθόντος δεν σημαίνει αναγνώρισή του “με τον τρόπο που υπήρξε πραγματικά”. Σημαίνει το άρπαγμα μιας μνήμης καθώς αστράφτει σε μια στιγμή κινδύνου. Για τον ιστορικό υλισμό το ζήτημα είναι να συλλάβει μια εικόνα του παρελθόντος, καθώς αυτή εμφανίζεται απροσδόκητα στο ιστορικό υποκείμενο τη στιγμή του κινδύνου. Ο κίνδυνος απειλεί τόσο το περιεχόμενο της παράδοσης όσο και τους παραλήπτες του. Και για τους δύο είναι ο ίδιος: να γίνουν όργανα της κυρίαρχης τάξης. Κάθε εποχή πρέπει να κάνει τη δύσκολη προσπάθεια για την εκ νέου αρπαγή της παράδοσης από τον κονφορμισμό, που είναι έτοιμος να την καταδυναστεύσει. Γιατί ο Μεσσίας δεν έρχεται μόνο σαν λυτρωτής, αλλά και σαν νικητής του αντίχριστου. Το χάρισμα να αναζωπυρώνει τη σπίθα της ελπίδας στο παρελθόν έχει εκείνος μόνο ο ιστορικός που είναι απόλυτα πεισμένος ότι ούτε ακόμη και οι νεκροί δεν θα ‘ναι ασφαλείς από τον εχθρό, εάν αυτός νικήσει. Και ο εχθρός αυτός δεν έχει πάψει να νικά.»

(Walter Benjamin...)

Η συλλογική προλεταριακή μνήμη αποτελεί ισχυρό παράγοντα συνέγερσης και σύγκλισης στον αγώνα. Οι παρελθούσες στιγμές της κρατικής αγριότητας και της εξέγερσης επανέρχονται με μια αμεσότητα και μια αναζωογονητική ένταση στην παρούσα κατάσταση ταξικής τυραννίας εφόσον προσφέροντας κοινά νοήματα και ζωντανές παραστάσεις σύγκρουσης που υπερβαίνουν τις κατεστημένες οριοθετήσεις ή διαλέγονται αμοιβαία με τις τρέχουσες ρήξεις, αναζοπυρώνουν τον συλλογικό αγώνα αυτοστιγμεί. Ενάντια στην λήθη που εξαπλώνει ο ορυμαγδός της κυρίαρχης σημειωτικής, η διαχρονία των επαναστατικών οραμάτων, της ασίγαστης πάλης και της αυτοθυσίας ανασύρει στο προσκήνιο την χαμένη συνοχή των καταπιεζόμενων υποκειμένων. Η πολιτισμική καταστροφή που επιβάλλεται από το κράτος πάνω στην κοινωνική εξέλιξη, (ταυτόσημη με την αυτοσυνείδησή της), δηλαδή, πάνω στην διαλεκτική του κοινού χρόνου, διαλύει συγχρόνως την διαλεκτική της ολότητας, κατακερματίζοντας τα κοινωνικά υποκείμενα ως προς την συλλογική, την προσωπική και την γενική ενότητά τους. Τα συλλογικά στασιαστικά βιώματα, επεμβαίνοντας ως ζωντανή μνήμη μέσα στην επικράτεια της αποδόμησης είναι ικανότατα να ξανασυνδέουν το νήμα της κοινής καθόδου στους δρόμους της επανάστασης. Σ'ετούτα τα σημεία επαναπύκνωσης, το ειδικό και το τοπικό αποκτούν κεντρική πολιτική βαρύτητα μέσα στην ιστορικότητα, ενεργοποιώντας τους μαζικούς ελκυστές προς την συνολική ανατροπή. Η μνήμη της εξέγερσης ζυγιάζεται με τα χαρακτηριστικά του σύγχρονου κινήματος, βαραίνοντας πάντα προς την κατεύθυνση των ριζοσπαστικών αλμάτων. Η πρώτη επέτειος της δολοφονίας

του Παύλου Φύσσα αναθέρμανε ένα παγερό τοπίο.

Τα αντικαπιταλιστικά κινήματα στην Ελλάδα μεταπολιτευτικά και κυρίως το αναρχικό, αναπτύχθηκαν και ζυμώθηκαν με σημεία σταθμούς στις εξεγερσιακές επετείους. Πολυτεχνείο, Πρωτομαγιά, Δεκέμβρης. Η επανάκαμψη της σύγκρουσης σε αυτές τις στιγμές γέννησε νέες συλλογικές εμπειρίες κι εξέλιξη στην επαναστατική πάλη, νέους πυρφόρους του προλεταριακού μίσους, νέες σημαδιακές μνήμες και διαύλους ιστορικής συνέχειας που πηγαίνουν το κίνημα βήματα μπροστά προς την συνολική ρήξη. Κουμής, Κανελοπούλου και Μιχάλης Καλτεζάς, συγκρούσεις στην Αθήνα και καταλήψεις Πολυτεχνείου, το πνεύμα της εξέγερσης του '73 ριζώνει μέσα στα χρόνια κι επεκτείνεται πέρα από τις μέρες της επετείου. Εξάρχεια, Αλέξης Γρηγορόπουλος, κύμα εξέγερσης με πανελλαδικό και διεθνές εύρος, αναφορές στον Δεκέμβρη του '44, νέες γενιές στα όπλα, απεργία πείνας Νίκου Ρωμανού, η προλεταριακή-κοινωνική αντεπίθεση μπαίνει πάλι στον ημερήσιο διάλογο.

Στον αντίποδα στέκεται η δήθεν ριζοσπαστική κριτική στις επετείους, η οποία εξαπλώνει μέσα στον κόσμο του αγώνα τα αντιπρολεταριακά, αντικοινωνικά κι αντιχειραφετητικά σχήματα σκέψης της μεταμοντερνιστικής κουλτούρας. Η απαξίωση όποιου άμεσου μαχητικού προσανατολισμού έχει αναφορά στην ιστορία της πάλης, προσανατολισμού που δίνει καθοριστικές στιγμές μαζικής επανασύνταξης, αποδομεί και νεκρώνει τις επαναστατικές παραδόσεις, αποδομεί και σβήνει την εξεγερσιακή μνήμη, αποδομεί και χαρίζει στις κανιβαλικές γραφειοκρατίες την αγωνιστική προλεταριακή ταυτότητα, που χτίζεται και χτίζει την ανοιχτή κομμούνα μέσα στην ζωντανή

ιστορικότητά της με εχθρότητα απέναντι σε οποιαδήποτε καθεστωτική ή διανοουμενίστικη ιστορική ερμηνεία.

Να σκορπίσουμε για να γίνουμε απρόβλεπτοι, αντιτείνει η αντιεπετειακή αποστασιοποίηση. Πρόκειται για μια ηττοπαθή και μοιρολατρική αφήγηση των προδεδηλωμένων μαζικών συναντήσεών μας. Αφού εγκαταλείπεται η ανοιχτή σύγκρουση, χρόνο με τον χρόνο χάνεται και η μαζικότητα πραγματικά και αξιολογικά. Κατά συνέπεια, ο ανταρτισμός που αντιπαραβάλεται ως εναλλακτική στο δημόσιο μαχητικό κάλεσμα καταπίπτει σ'έναν εξιδανικευμένο νετσαγιεφισμό, διότι η δυναμική του ανταρτοπολέμου βρίσκεται στην ανάπτυξη της κοινωνικής βάσης του κι άρα στην σύνδεσή του με το μαζικό κίνημα. Οπότε, όλο και πιο κλειστά, όλο και πιο ασφαλείς, αλλά απρόβλεπτοι! Πόσο προβλέψιμα όμως είναι τα αντικειμενικά αδιέξοδα αυτής της συντηρητικής λογικής! Υπάρχει τίποτα πιο ανεργμάτιστο από την πεποίθηση ότι μπορούμε να νικήσουμε τις ήττες του παρελθόντος που κουβαλάμε συλλογικά, παριστάνοντας τους εξυπνάκηδες μέσα από την απομόνωσή μας, αντί να αναλάβουμε το κόστος της γενικής αναμέτρησης με την κρατική κυριαρχία; Η αποστασιοποίηση από την ιστορικότητα σκιαγραφεί μια μεταφυσική υπέρβαση της ταυτότητας του σκλάβου. Μεταμοντέρνα σκλαβιά, ακινητοποιημένος χρόνος, θνησιγενή πειράματα χαμένα σε σκεπτικιστικούς βάλτους.

Εντέλει κι εγγένει, η απαξίωση των κινηματικών επετειών αποδομώντας την ανοιχτή κοινότητα των αγώνων και της επαναστατικής προοπτικής τους καταδικάζει την πολιτική οργάνωση των αντιστάσεων στην

αποσπασματικότητα και στον σεχταρισμό κι έτσι υπονομεύει το ίδιο το κίνημα.

Η υποτίμηση των επετειακών αντιπαραθέσεων προεκτείνει μια γενικότερη απαξίωση του «αυθορμητισμού». Παγκοσμίως, τα πλήθη που δεν είναι προκαταβολικά οργανωμένα εισβάλουν στα πεδία των ταξικών και πολιτικών ανταγωνισμών όλο και πιο συχνά, όλο και πιο καταλυτικά, διαψεύδοντας τις συντηρητικές και δογματικές απλουστεύσεις που αναγνώσκουν το τέλος του εξεγερτισμού. Η συνέγερση στην αντεπίθεση εκείνων των καταπιεζόμενων που δεν είχαν μέχρι χθες συνταχθεί στην πλευρά της εξέγερσης είναι ακριβώς η κοινωνική διεργασία απ' την οποία πηγάζει η δυναμική της άμεσης μαζικοποίησης του αγώνα. Αν διαπιστώνουμε το έλλειμα επαναστατικής αναρχικής πολιτικής οργάνωσης και το αδιέξοδο της παθητικής αναμονής της μεγάλης εξέγερσης, τότε συνοργανωνόμαστε πολιτικά, όχι για να εγκαταλείψουμε ότι κατακτήσαμε ως εδώ, αλλά για να το επιταχύνουμε και να το μπολιάσουμε με δομές ανατρεπτικής πάλης και συγκρότησης. Το επαναστατικό κίνημα αναπτύσσεται μέσα από την διαλεκτική του αυθόρμητου και της αυτοοργάνωσης του και κάνει άλματα μέσα στην φωτιά. Απαιτείται η εξέλιξη της εξεγερσιακής εμπειρίας. Αντιστρόφως, η ειρηνοποίηση της μαζικής κινητοποίησης, όπως και η αποστασιοποίηση από τον δρόμο, αφήνει το συνεγυρόμενο πλήθος στα κουμάντα της αντεπανάστασης. Εκείνος που είναι έτοιμος να ζυμωθεί με το λαϊκό στοιχείο νικάει. Το Μαϊντάν απέδειξε τραγικά ότι ο δρόμος της ανοιχτής μαζικής σύγκρουσης είναι ανυπέβλητος.

Τα λεγόμενα «στημένα ραντεβού» είναι τα ραντεβού

των μαζών με την ιστορία. Η μαζική συμπόρευση των εξεγερμένων αποτελεί ότι πιο απρόβλεπτο εμφανίζεται στην ιστορική εξέλιξη. Οι στιγμές που εκδηλώνεται το ασυγκράτητο της απεριόριστης κοινότητας εκφράζουν όλη την ισχύ της οριζόντιας συλλογικής ευφυΐας. Και η μνήμη αναγεννάει αυτήν την πληρότητα, την αυτοπεποίθηση, την τόλμη και την αποτελεσματικότητα της αυτοοργάνωσης. Ενάντια στην υποβολή του ελέγχου, που μεταφέρεται με την αντεστραμμένη πίστη σε μια αδυναμία να αντιπαραταχθούμε ανοιχτά στις δυνάμεις της αντιεξέγερσης. Ενάντια στην διασπορά, την αποεδαφικοποίηση και την εναλλακτικοποίηση, που έρχονται ως παρεπόμενα της απομάκρυνσης από τις κοινές συγκρουσιακές αναφορές. Ενάντια στον πολιτικό κατακερματισμό, στον σεχταρισμό και στον συμβιβασμό, που τρέφουν και τρέφονται από την υποτίμηση των επετείων και των μαζών.

Η 18η του Σεπτέμβρη του '14 ήταν μια αναπόδραστη μέρα συντεταγμένης έκφρασης της οργής με όποιες δυνάμεις είχε ο αγώνας, ενάντια στους φασίστες, στο κράτος και τους φύλακές τους και συνολικά ενάντια στον αστικό πολιτισμό.

Εκείνοι που δημιουργούν καθημερινά τον κόσμο της αυτοοργανωμένης αντίστασης, της αλληλεγγύης και της ελευθερίας, εκείνη την μέρα έπρεπε να είναι έτοιμοι απ'την πλευρά της προλεταριακής αντεπίθεσης.

- Τα παραδείγματα της πορείας

στις 18 Σεπτέμβρη 2014 στο Κερατσίνι.

Το σημείο της δολοφονίας σε μια μέρα μνήμης γίνεται εστία συσπείρωσης εξεγερσιακών δυνάμεων. Ωστόσο, επειδή η συγκεκριμένη φασιστική επίθεση άνοιξε κεντρικά και συνολικά το ζήτημα της κρατικής τρομοκρατίας, η κινηματική στόχευση όφειλε να εκφραστεί πρωτίστως στο μητροπολιτικό κέντρο και να μην περιοριστεί στο τοπικό πεδίο. Απουσίαζε όμως, μια προεργασία ζύμωσης του αντιθεσμικού αντιφασιστικού κινήματος. Η ευθύνη είναι κοινή, αλλά βαραινεί κυρίως όσους αντιλαμβανόμασταν μια τέτοια αναγκαιότητα. Τελικά, παρότι δυο μέρες πριν τις συγκεντρώσεις του Κερατσινίου πραγματοποιήθηκε στο κέντρο της Αθήνας μια πορεία αλληλεγγύης για το στέκι Αντίπνοια, που είχε δεχτεί φασιστική επίθεση τον Ιούνιο του '08 η οποία θα δικαζόταν στις 19 Σεπτέμβρη του '14, η συγκεκριμένη κινητοποίηση δεν μπορούσε να έχει τα χαρακτηριστικά που αναλογούσαν σε μια κεντρική πορεία για μια κρατική δολοφονία.

Οι οργανωμένες αντιφασιστικές δυνάμεις που κάλεσαν στο Κερατσίνι και στάθηκαν με μπλοκ εκεί προτάσσοντας την ταξική οργή ενάντια στους φασίστες και το σύστημα που τους γεννά, ήταν ελάχιστες (μερικές αναρχικές συλλογικότητες σε ένα μπλοκ και ελάχιστα μπλοκ αντιφασιστικών σχημάτων και αντικαθεστωτικών αριστερών). Η μαζικότητα της συγκέντρωσης ήταν περιορισμένη, ως

αποτέλεσμα αφενός της ηττοπάθειας, της απομόνωσης και της παθητικοποίησης που έχουν πλήξει το σύνολο των καταπιεζόμενων και αφετέρου διότι η διαλυτική επιρροή από την υποτίμηση της ανοιχτής σύγκρουσης και κατά συνέπεια και των μαζικών κινητοποιήσεων παγώνει τους συμβιβασμούς. Το αναρχικό κίνημα δεν έχει φτάσει ακόμα σε μια πολιτική συγκρότηση ικανή να συγκεντρώνει στον δρόμο το εξεγερσιακό κοινωνικό δυναμικό και να προσφέρει οργανωτικές βάσεις και κατευθύνσεις για την μαζική έκφρασή του. Οι πολιτικοί συσχετισμοί στις 18/9 ήταν δύσκολοι για τον μαχητικό αντιφασισμό.

Μέσα στις δεδομένες συνθήκες η μαχητική αποφασιστικότητα εκδηλώθηκε. Ένας αριθμός οργανωμένων ομαδοποιήσεων είχε προετοιμαστεί τόσο για να υπερασπιστεί με κοινώς διαθέσιμα μέσα την διαδήλωση απέναντι στην καταστολή, όσο και για να επιτεθεί στους μισθοφόρους της αστυνομίας, που στο συγκεκριμένο πεδίο της λαϊκής γειτονιάς και την συγκεκριμένη μέρα εκπροσωπούσαν με την παρουσία τους τον πυρήνα της κρατικής βίας, της αστικής επιβολής και της φασιστικής παραφυάδας τους. Μετά την πρώτη καταιγιστική επίθεση των MAT με δακρυγόνα στην διασταύρωση της λεωφόρου Σαλαμίνας με την Κωσταντινουπόλεως, στην οποία είχε ήδη μπει το μεγαλύτερο μέρος της πορείας, στα στενά οι επαναλαμβανόμενες επιθέσεις των MAT αρχικώς και στην συνέχεια των ΔΕΛΤΑ αποκρούστηκαν όπου βρέθηκαν απέναντι σε προετοιμασμένες ομάδες με μολότοφ και πυροσβεστήρες. Ενώ, αρκετά μπλοκ από τα οποία δεν αντιτάχθηκε μια ενεργητική άμυνα χτυπήθηκαν άγρια. Ορισμένα μπλοκ απ' όσα δέχτηκαν

επιθέσεις κατάφεραν να επιστρέψουν συντεταγμένα στο σημείο εκκίνησης στην Λεωφόρο Π.Τσαλδάρη ακριβώς επειδή βρέθηκαν δίπλα τους και πίσω τους μαχητικές ομάδες αναρχικών, στον ίδιο χρόνο που άλλα μπλοκ σκόρπισαν και πολλοί διαδηλωτές κυνηγήθηκαν από μπάτσους και φασίστες.

Στην διαδήλωση του Κερατσινίου αποδείχτηκε πεντακάθαρα, για όποιον θέλει να έχει μια σφαιρική εικόνα, ότι ειδικά μέσα στα στενά των λαϊκών γειτονιών, στα οποία οι διαδηλωτές μπορούν να κινηθούν μέσα από πολλές εναλλακτικές ή παράλληλες διαδρομές και τα οποία δεν προσφέρονται για μετωπικές σαρωτικές επιθέσεις, το μαχητικό κινηματικό σώμα έχει το πλεονέκτημα. Ας θυμηθούμε σ' αυτό το σημείο ότι το πολεοδομικό σχέδιο περιχαράκωσης των γειτονιών της Αθήνας με μεγάλες λεωφόρους που υλοποιήθηκε μετεμφυλιακά, απαντούσε προληπτικά σύμφωνα με την εμπειρία του Δεκέμβρη του '44 σε ενδεχόμενες επερχόμενες προλεταριακές επαναστατικές απόπειρες. Στους μεγάλους δρόμους κινούνται ταχύτερα οι κρατικοί στρατοί που περιζώνουν, πλαγιοκοπούν και μετακινούν μηχανοκίνητες εφεδρείες. Στους μεγάλους δρόμους επίσης κινούνται ταχύτερα εκείνοι που υποχωρούν. Στους στενούς δρόμους υπερισχύει εκείνος που κατέχει το έδαφος, άρα, η μαζική αντίσταση, ακόμα κι αν η αιχμή της αποτελεί ένα μικρό ποσοστό όσων την υποστηρίζουν.

Μάλιστα, γενικότερα η ανισομέρεια στην αναλογία των οργανωμένων και των ανοργάνωτων υποδηλώνει την εγγενή εξεγερσιακή δυναμική της μαχητικής αντίστασης, που με την εκδήλωσή της ανοίγει αγωνιστικά πεδία. Η διαδήλωση έχει κατοχυρωθεί ως μέσο πάλης στις συνειδήσεις της

κοινωνικής βάσης ακριβώς αφού κατακτήθηκε με σκληρές μάχες. Οι πολιτικές της απονοματοδότησης και της ειρήνευσης αδυνατούν να ξεριζώσουν την ταξική σύγκρουση, παρότι σπέρνουν φόβους κι αποπλίζουν αγωνιζόμενους. Στο έδαφος των γειτονιών η ελάχιστη συνοργάνωση κι ένας στοιχειώδης σχεδιασμός, όταν συνοδεύονται από ένα ισχυρό πνεύμα ενότητας, αποφασιστικότητας και αγωνιστικής εμπιστοσύνης, στο οποίο δίνουν πρακτική έκφραση, μπορούν να αντιμετωπίσουν την καταστολή και να προξενήσουν σοβαρά πλήγματα ειδικά στα φασιστομπατσόσκυλα με τα μηχανάκια που επιδράμουν εκεί που δεν προλαβαίνουν να καταφτάσουν τα ΜΑΤ. Ο μικρός αριθμός των μαχητικών σχηματισμών που έδρασαν ενάντια στις δυνάμεις καταστολής στις 18 Σεπτέμβρη στο Κερασίι, καθιστούν ακόμα σημαντικότερα την συμβολή τους στην άμυνα της διαδήλωσης και τα αντλούμενα πολιτικά συμπεράσματα.

– Στον αντίποδα οι στάσεις ειρηνικής συνύπαρξης:

Ένα σύνολο παραθεσμικών και κομματικών παραγοντίσκων είχαν προγραμματίσει την επετειακή κινητοποίηση με όρους λήθης. Μια φιέστα με μπαλονάκια και βασική γραμμή την μη βία, πατώντας πάνω στο πένθος, αποτέλεσε την χοντροκομμένη εκδοχή της συνθηκολόγησης με το κράτος ως στάση μπροστά σε μια φασιστική δολοφονία. Η αποστασιοποίηση από αυτήν την πρωτόγνωρα αταίριαστη φιέστα λειτούργησε ως καθαρτήριο ανάθεμα για εκείνα τα κινηματικά σχήματα που επίσης επέλεξαν να εκφράσουν

έμπρακτα την συνθηκολόγηση υπερθεματίζοντας όμως σε αντιφαστικό και μαχητικό βερμπαλισμό.

Ήδη πριν την ημέρα της πορείας στο Κερατσίνι εκφράστηκαν θέσεις ειρήνευσης μέσα στο κοινωνικό και στο αναρχικό κίνημα. Ένα τακτικό σχέδιο μη σύγκρουσης που αποφασίστηκε από ορισμένες τοπικές συλλογικότητες, παρότι ήταν συναρτημένο σε συντηρητικές πολιτικές και τακτικές προτεραιότητες, συσπείρωσε γύρω του ένα σύνολο αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων και συνελεύσεων γειτονιών λόγω του ειλικρινούς πνεύματος κινηματικής ενότητας και ανιδιοτελούς αλληλεγγύης που χαρακτηρίζει πολλούς συναγωνιστές. Το αποτέλεσμα της συμπόρευσης διαφορετικών πολιτικών κινήτρων μέσα σ' ένα πλαίσιο ασφυκτικά παθητικό, πολιτικά και οργανωτικά, ήταν η συντριπτική καταστολή του συγκεκριμένου μπλοκ.

Το κύριο σημείο αναφοράς από τον οποίο εξέτεινε τα επιχειρήματά της η τάση της ειρήνευσης μέσα στο κίνημα και γύρω από το οποίο προσέλκυσε αλληλέγγυες συλλογικότητες, ήταν η τοπικότητα. Η πρωτοκαθεδρία των τοπικών κριτηρίων ανταγωνιστικά προς τα σφαιρικά κινηματικά επίδικα και σε αντίθεση προς τις πολιτικές αναγκαιότητες που ορίζονται διαλεκτικά μέσα στις τρέχουσες συνθήκες της ταξικής διαπάλης, γιγαντώνει τον κατακερματισμό, αποδυναμώνοντας τον αγώνα τόσο μακροπρόθεσμα, όσο και στην συγκεκριμένη κινητοποίηση. Αν και η διάθεση της προσφοράς συμβιβασμού προς την καταστολή και τον αστικό κόσμο όπως εδαφικοποιούνται σε μια γειτονιά σε μια μέρα διαδήλωσης, δεν προέκυψε συγκυριακά, αλλά εξέφραζε το αδιέξοδο μιας ριζωμένης πολιτικής αντίληψης, οι συμβιβαστικές τάσεις

έχουν διογκωθεί προοδευτικά αφού η αδυναμία που παράγουν λειτουργεί ως βρόχος ενισχυτικής ανάδρασης. Ο συντηρητισμός και η παθητικότητα βαθαίνουν διάλληλα. Έτσι, η δημόσια δήλωση ότι «εμείς έχουμε πρόσωπο στην γειτονιά» ως έμμεση επίκληση στα πιο συντηρητικά αντανακλαστικά, επιδιώκοντας τον αφοπλισμό των αγωνιζόμενων, αποτελεί μόνο ένα δείγμα της λογικής κατάληξης μιας τοπικιστικής στρατηγικής. Παραδόξως, με τέτοιους όρους ούτε το τοπικό κίνημα ριζοσπαστικοποιείται. Αντιθέτως, η παραχώρηση εδάφους στους φασίστες, στην αστυνομική καταστολή και στην κρατική διαχείριση είναι συνεχής.

Το γεγονός ότι ο τοπικισμός διεκδικεί την κατοχύρωσή του μέσα στο αντιφασιστικό κίνημα και στον αντιεξουσιαστικό χώρο σημαίνει ότι δεν έγγειται σε μια κοντόθωρη αντίληψη που μπορεί και αναπαράγεται σε ένα μέρος του κοινωνικού κινήματος, αλλά στον πολιτικό σχεταρισμό που την διαποτίζει. Ο κλειστός σχεδιασμός, η μονομερής ενημέρωση κι ο αντιδραστικός απολογισμός της πορείας στο Κερατσίνι από μέρους των τοπικών συλλογικοτήτων αποτελούν παραδείγματα ενός σχεταριστικού πολιτικού υποβάθρου. Η περιχαράκωση των συλλογικοτήτων σε ιδιοτελή κριτήρια, μακριά από οποιονδήποτε πολιτικό διάλογο και από μια κινηματική συνδιαμόρφωση, σημαίνει για το οριζόντιο ταξικό-κοινωνικό κίνημα ακριβώς ότι σημαίνει ο ατομικός σολιψισμός για την συλλογικότητα: το μέρος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέρος κάτι ευρύτερου μόνο εφόσον το ευρύτερο ταυτίζεται με την βούληση του μέρους, δηλαδή, εφόσον αναγνωρίζει το ευρύτερο ως προέκταση του εαυτού του. Η περιχαράκωση των συλλογικοτήτων συνιστά

προέκταση της βούλησης ορισμένων συμμετεχόντων προσώπων να ελέγχουν τα πάντα γύρω τους. Η πυραμιδική οργάνωση δίνει την θέση της στην φεουδαρχία. Κινηματικός μεσαίωνας.

Τα οργανωτικά σχήματα που τοποθετούνται μέσα στην πραγματικότητα έτσι ώστε να κρατούν τον πλήρη έλεγχο των διεργασιών στις οποίες συμμετέχουν ή παρεμβαίνουν, αποτελούν συγκεντρωτικές πολιτικές δομές. Όσο δρουν μ' ένα τέτοιο πρίσμα είναι ανήμπορα να επιδράσουν καταλυτικά στην πραγματικότητα. Η συντηρητικοποίησή τους γίνεται αναπόφευκτη. Αφενός, επειδή χάνονται το ριζοσπαστικό έδαφος και η κινηματική προοπτική. Αφετέρου, επειδή η αποτελεσματικότητα και ειδικά με όρους κινήματος μπαίνει σε δεύτερη μοίρα σε σύγκριση με την συνοχή του μικροπολιτικού υποκειμένου. Οπότε, μια ακόμα συνέπεια της εσωστρέφειας των συγκεντρωτικών αντιλήψεων αποτελεί η άρνηση της πραγματικότητας. Ποιά κρατική δολοφονία; Φασίστες που συνεχίζουν να χτυπούν στις γειτονιές; Αστυνομία σ' όλη την πόλη και στην διαδήλωση; Μ' έναν μαγικό τρόπο «δεν υπάρχουν κρατικοί και καπιταλιστικοί στόχοι στο Κερατσίνι». Άρα, έπρεπε να περιοριστούμε σε μια τοπική διαδήλωση των ελευθεριακών ιδεών μας. Σε περιβάλλον μικροελέγχου ευδοκμεί ο ιδεαλισμός και πάει παρέα με την υπονόμηση, την απαξίωση, ως και την κατασυκοφάντηση όποιων επιλέγουν να αντισταθούν στον κρατικό έλεγχο.

Η μετάθεση της πολιτικής ευθύνης του κράτους για την καταστολή, σε διάφορους δρώντες που κινήθηκαν από την πλευρά των διαδηλωτών, προσφέρει νομιμοποίηση στην αστυνομική τρομοκρατία. Ένας τέτοιος απολογισμός, ακόμα κι

αν τοποθετείται κριτικά προς το καθεστώς «μηδενικής ανοχής», αναπαράγει ολοφάνερα το τεχνητό εκβιαστικό δίλλημα αντίσταση και σύνθλιψη ή συνθηκολόγηση κι επιβίωση. Πόσο μάλλον, όταν η αντίσταση περιγράφεται με όρους ελεεινολογίας. Κατά συνέπεια, για ποιά συλλογική, πολιτική, κοινωνική ή και τοπική αυτονομία να συζητήσουμε, όταν εκείνοι που απαιτούν τον σεβασμό της, αντί να επανεξετάσουν την πρόδηλα αναποτελεσματική περιφρούρηση της πολιτικής παρουσίας τους στον δρόμο απέναντι στην καταστολή, εμφανίζουν τον συλλογικό χώρο τους ως θύμα στο μέσο μιας απευκταίας μάχης. Οι συντηρητικές αφηγήσεις του Κερατσινίου μας θυμίζουν μια άλλη ιστορία: Για «να μην γίνουμε σαν το τέρας της εξουσίας», αφήνουμε τα του Καίσαρα στον Καίσαρα (τα όπλα) και τα του θεού στον θεό (η μεταφυσική ιδεολογία που λογοδοτεί μόνο στα αξιώματά της), οι χριστιανοί ρίχνονται στα λιοντάρια, αλλά για την σταύρωση ευθύνεται ο Βαραβάς.

Οι έμμεσες δηλώσεις νομιμοφροσύνης και η σύμπλευση με την κρατική προπαγάνδα ενάντια στον μαχητικό αγώνα ρίχνουν λάδι στις μηχανές της κρατικής και παρακρατικής τρομοκρατίας. Άλλωστε, είναι πρόσφατες οι δημόσιες δηλώσεις καταγγελίας του ξεπαστρέματος των δυο ναζιστών στο Ν.Ηράκλειο με συκοφαντικά συνωμοσιολογικά σενάρια, ιδεαλιστικά αναθέματα και πολιτικές εκλογικεύσεις της απύθμενης συνθηκολόγησης.

Ένας φανταστικός κόσμος όπου το κράτος δεν θα βρίσκει αφορμές για να χτυπήσει τους αγωνιζόμενους, αποτυπώνει την τραγικότερη κοινωνική δυστοπία. Σιγή νεκροταφείου. Αφού λοιπόν, είναι αναπόφευκτος ο βίαιος

ανταγωνισμός μεταξύ κράτους και ελεύθερης κοινωνίας, η οποία επανασυγκροτείται μέσα από μικρές και μεγάλες στιγμές ρήξης με τον κρατικό έλεγχο, εμείς πρέπει ν'αποφεύγουμε να προκαλούμε ή να ανακτούμε την επιθετική πρωτοβουλία; Ειδικότερα, εφόσον το παρόν καθεστώς ακολουθεί μια επεκτατική πορεία προς τον ολοκληρωτισμό, όπως έχουν διαπιστώσει και οι συγκεκριμένες συλλογικότητες του Κερατσινίου, εμείς κάνουμε συνεχείς υποχωρήσεις; Πότε τελικά αρχίζουμε να πολεμάμε τον φασισμό, αν θέλουμε ειλικρινά να τον ανακόψουμε; Περιμένει πραγματικά κανείς να γίνει πρώτα ανίσχυρος για να αντισταθεί μετά; Εδώ, να επισημάνουμε ότι η στάση του «βλέποντας και κάνοντας» που συντηρεί την ανοργανωσιά της μεγαλύτερης μάζας του αναρχικού χώρου, στις 18 Σεπτέμβρη έγινε ουραγός της πασιφιστικής τακτικής και της διάλυσης της διαδήλωσης. Όταν οι διστακτικοί σύντροφοι είδαν, ήταν πλέον αργά για να πράξουν. Και το ίδιο ισχύει και για όποιους πίστεψαν ότι στο Κερατσίνι δεν θα κουνιόταν φύλλο ή ότι το επίκεντρο του αγώνα την συγκεκριμένη μέρα έπρεπε και μπορούσε να είναι οπουδήποτε αλλού από το σημείο της ανοιχτής μαζικής συγκέντρωσης.

- Λίγα λόγια για τις επιθέσεις σε κρατικούς-καπιταλιστικούς στοχους και την σχετική κριτική.

Πολύς λόγος έγινε για την περίπτωση του ΚΕΠ, με τρόπο που αποπροσανατόλιζε από τα πραγματικά επίδικα της συγκεκριμένης κινητοποίησης. Τα ΚΕΠ είναι τοπικά καταστήματα της κρατικής γραφειοκρατίας, που όχι απλά συμβολίζουν αλλά πραγματώνουν την σχέση εξάρτησης της κοινωνίας από τον διαρκή, συγκεντρωτικό κι επεκτατικό έλεγχο του κράτους. Αν νοηματοδοτήσουμε αυτό το κρατικό εργαλείο σαν μια υπηρεσία προς τους πολίτες, τότε έτσι θα πρέπει να νοηματοδοτήσουμε και τα αστυνομικά τμήματα, τα στρατολογικά γραφεία, τις εφορίες και τα τραπεζικά καταστήματα. Και συνεπώς, μέχρι να κατατομήσουμε τους τραπεζίτες και τους κυβερνήτες, θα πρέπει να απέχουμε από κάθε μορφή σαμποτάζ στην καπιταλιστική μηχανή. Να απέχουμε βέβαια και από τις απεργίες, εφόσον το προϊόν της εργασίας αποτελεί κοινωνική απολαβή. Αλλά, δεν αφήνουμε τέτοιες λογικές να πιάσουν τόπο.

Είναι γεγονός ότι στην διαδήλωση της 18ης υπήρξαν κινήσεις με αντικοινωνικά χαρακτηριστικά. Και παρότι είναι αμφισβητήσιμο το αν κινδύνεψε πραγματικά κάποιος από τις ζημιές στο ΚΕΠ, σε άλλα σημεία έγιναν σαφώς τέτοιες κινήσεις, όπως στο σούπερ μάρκετ ΑΒ όπου κατά την αποχώρηση των παρεμβάσιών ψεκάστηκε ο χώρος μ' έναν πυροσβεστήρα ενώ οι εργαζόμενοι βρίσκονταν μέσα. Το πρόβλημα με την ισοπεδωτική στοχοποίηση όσων αντί να

συμμετέχουν στον κοινό αγώνα, συνεχίζουν τον προσωπικό βίο τους μέσα στα αστικά δεσμά, βρίσκεται στον ελιτίστικο σεχταρισμό που κατατρώει τα θεμέλια του εξεγερσιακού αγώνα. Δεν είναι θέμα τακτικίστικης απεύθυνσης. Ούτε θέμα ουδέτερου ανθρωπισμού. Είναι κατεξοχήν ζήτημα προλεταριακής-κοινωνικής ενότητας ενάντια στο κράτος, η οποία χτίζεται με ταξική ενσυναίσθηση, με μια διαλεκτική-εξελικτική αντίληψη και με την έμπρακτη αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεζόμενων.

Η ουσία της συζήτησης βρίσκεται στο σημείο όπου θα αναζητήσουμε το υποκείμενο που μπορεί να περιφρουρήσει τα κοινωνικά χαρακτηριστικά μιας κινητοποίησης. Μόνο εκείνοι που έχουν προετοιμαστεί για να ασκήσουν μια μαχητική πολιτική στάση απέναντι στο κράτος, είναι ικανοί να υπερασπιστούν ταυτόχρονα την κοινωνική δυναμική του κινήματος απέναντι σε όποιους την υποσκάπτουν. Εκείνοι που είναι έτοιμοι για τον πόλεμο ορίζουν και τα νοήματά του και όσο δεν αναλαμβάνουμε αυτήν την ευθύνη στο βαθμό που μας αναλογεί, ειδικά σε μια εποχή άγριου ταξικού ανταγωνισμού, τόσο θα αφήνονται άλλοι να βάλουν αυτά τα χαρακτηριστικά. Η απάντηση δεν είναι τεχνική, αλλά συναρτάται στο θεμελιακό ερώτημα της οργανωμένης εμπλοκής μας στην προλεταριακή πάλη. Το ζήτημα μας αφορά πραγματικά κι όχι καιροσκοπικά ή φιλοσοφικά, ακριβώς επειδή είμαστε ενεργό μέρος των αγώνων και των εγχειρημάτων αυτοοργάνωσης στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές. Και η απάντηση μπορεί να δοθεί μόνο μέσα από την καθημερινή μαχητική κι οργανωτική δράση για την άμεση ανατροπή της κρατικής-καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Από την σκοπιά της αγωνιζόμενης βάσης, η αφήγηση του ΣΥΡΙΖΑ γύρω από τις επιθετικές κινήσεις αρκετών διαδηλωτών, η οποία αναπαράχθηκε από ένα μέρος του κινήματος, δεν έχει καμία συνάφεια με την υπεράσπιση των κοινωνικών χαρακτηριστικών της κινητοποίησης. Για τους θεσμικούς κομματικούς φορείς το ζητούμενο εστιάζεται στην ειρήνευση. Η αφήγησή τους αποκάλυψε επίσης με ποιον τρόπο θα κυβερνήσει η καθεστωτική αριστερά. Με την προβοκατορολογία, την σπέκουλα και την κινηματική διάσπαση, που δουλεύουν παράλληλα με την καταστολή. Στον ευνουχισμένο νεο-σοσιαλισμό της ευρωπαϊκής δημοκρατίας, οι αντιστεκόμενοι θα στιγματίζονται συλλήβδην σαν αντικοινωνικά στοιχεία την ίδια στιγμή που θα τους πνίγουν στα χημικά και θα τους μπουζουριάζουν.

- Συλλήψεις, βασανιστήρια, διώξεις. Ήττα;

Το τέλος της διαδήλωσης βρήκε την πλευρά του κόσμου του αγώνα με τραυματίες, συλλήψεις, βασανιστήρια και διώξεις σε δυσανάλογο βαθμό σε σύγκριση με τις απώλειες του αντιπάλου. Αρκούν αυτά τα στοιχεία για να λογαριάζεται η διαδήλωση στο Κερατσίνι ως ήττα; Για να το απαντήσουμε αυτό θα πρέπει πρώτα να απαντήσουμε το ποιος και απέναντι σε τι. Οι μάχες που δίνουν οι αγωνιζόμενοι καθημερινά δεν είναι μόνο απέναντι στο στρατόπεδο του ταξικού εχθρού, αλλά κυρίως απέναντι στην αφομοίωση και στις λογικές της κοινωνικής ειρήνευσης. Είναι αυτά κυρίως που έχουν οδηγήσει στην κινηματική ύφεση, στην κυριαρχία ηττοπαθών και μοιρολατρικών ιδεών, στην μαζική παραίτηση και στην ανάθεση της ελπίδας στους αριστερούς διαχειριστές. Όπως επίσης, ισχυρότερος εχθρός είναι όχι το κράτος ως πολεμική μηχανή, αλλά το φαντασιακό του παντοδύναμου και ανίκητου κυρίαρχου, που οδηγεί μακριά από μαχητικές επιλογές, με αποτέλεσμα την απώλεια της επαφής με την δοκιμαζόμενη κοινωνική βάση και τη νεολαία. Στις 18 Σεπτέμβρη ράγισαν αυτά τα σκληρά ταξικά δεσμά.

Παρά τις μαζικές συλλήψεις το κράτος δεν μαξιμάρισε την επιμέρους τακτική νίκη του προφυλακίζοντας τους συλληφθέντες. Άφησε βαριές διώξεις, επενδύοντας σ' ένα μελλούμενο ξεκαθάρισμα. Η επιλογή ενός άγριου κατασταλτικού χτυπήματος που ακολουθήθηκε από μια σχετική αποσυμπίεση εκφράζει την συντηρητική καθεστωτική

στρατηγική που εξηγήσαμε στις πρώτες ενότητες του κειμένου. Στην συγκεκριμένη συγκυρία το κίνημα οφείλει να ρίξει όλες τις δυνάμεις του στον δρόμο για την κοινωνική εκτροπή.

Η αντίσταση δεν φοβάται τους φασίστες, δεν φοβάται την κρατική τρομοκρατία. Το κράτος, τ' αφεντικά και τα τσιράκια τους πρέπει να φοβούνται την αντίσταση.

Οι αποκλίνοντες δρόμοι της τρέχουσας περιόδου έχουν χαρακτήρι. Να συμβάλουμε σ' ένα μαζικό μαχητικό κίνημα, για να μην επικρατήσει ο κατακερματισμός, που οδηγεί στον πολιτικό, στον μικροπολιτικό και στον αντικοινωνικό κανιβαλισμό.

Αντίσταση και αντεπίθεση μέσα από τις γειτονιές, που αποτελούν πεδίο μαχητικής αυτοοργάνωσης κι έδαφος μαζικοποίησης του αντικρατικού κι αντιφασιστικού αγώνα.

Ή σφαγεία ή Σπάρτακοι. Η φωτιά έχει ανάψει.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ

για την ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Δεκέμβρης 2014

ΚΡΑΤΟΣ & ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

Στις 18/9/2013, δολοφονείται ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσα από νεοναζί. Το γεγονός αυτό αποτελεί ακόμη μία πτυχή της κρατικής τρομοκρατίας. Οι φασίστες αναπνέουν ακόμα, πρόσφυγες δολοφονούνται ή στοιβάζονται σε κέντρα κράτησης, η αιχμαλωσία αγωνιστών εντείνεται. Την ίδια στιγμή, το κράτος, μέσω της κάλπης, επιχειρεί τη γενική παθητικοποίηση και συνθηκολόγηση.

**ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ
ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΜΑΣ**

**ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΩΡΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ**

ΕΜΕΙΣ ΟΡΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ

**ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ
ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ
ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΠΟΡΕΙΑ**

**17/9, 20.30
πλ. Κάνιγος**

Συνέλευση αναρχικών
έναντια σε κράτος,
κεφάλαιο, φασίστες

*Αφίσα, μαχητικό κάλεσμα για την 2η επέτειο
της δολοφονίας του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα:*

***Κείμενο που μοιράστηκε στο Κερατσίνι
στην 2η επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα,
την επόμενη της πορείας από την Κάνιγγος:***

Χθες, Πέμπτη 17 Σεπτέμβρη 2015, στο κέντρο της Αθήνας άναψαν πάλι οι φλόγες της εξέγερσης, με την πορεία που είχε καλέσει η «Συνέλευση αναρχικών ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο και φασίστες». Το οργανωτικό κάλεσμα είχε θέσει στο στόχαστρο την δομική συνάφεια της φασιστικής δράσης με την κρατική κυριαρχία και επικαιροποιούσε το πρόταγμα του μαχητικού αντικρατικού, αντικαπιταλιστικού και αντιφασιστικού αγώνα:

« Δυο χρόνια μετά την κρατική δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από τους μισθοφόρους μιας ναζιστικής οργάνωσης, η κρατική τρομοκρατία συνεχίζεται, στα σύνορα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς και στους δρόμους. Οι φασιστικές συμμορίες των αφεντικών παραμένουν οπλισμένες.

Οι μέρες μνήμης της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα έρχονται σε μια στιγμή που το κράτος επιχειρεί να νομιμοποιήσει εκλογικά για άλλη μια φορά την καπιταλιστική λεηλασία. Ενώ έχει αποκαλυφθεί πλήρως η συμπόρευση της κυβερνητικής αριστεράς με τα διεθνή οικονομικά διευθυντήρια και καταποντίζεται η κοινοβουλευτική κι εξωκοινοβουλευτική συναινετική αντιπολίτευση, οι φασίστες θα αναλάβουν τον ρόλο της καθεστωτικής, δήθεν εξωσυστημικής αντιπολίτευσης.

Επικαιροποιώντας το νήμα των δυναμικών κινητοποιήσεων των προηγούμενων δυο χρόνων απέναντι σε μια φασιστική-κρατική δολοφονία, να ξαναβγάλουμε στους

δρόμους την οργή μας μαζικά.

Για να θεριέψει η κοινωνική σύγκρουση. »

Η πορεία ξεκίνησε από την πλατεία Κάνιγγος, σε απόσταση αναπνοής από την κεντρική προεκλογική φιέστα της ΝΔ, ανέβηκε στην όδο Ακαδημίας μπήκε με παλμό στην γειτονιά των Εξαρχείων και πολióρκησε το αστυνομικό τμήμα της περιοχής το οποίο λειτουργεί και σαν κρατητήριο-κολαστήριο προσφύγων. Εκεί, μισθοφόροι και υλικά του κατασταλτικού μηχανισμού δέχτηκαν την πύρινη επίθεση των οργισμένων διαδηλωτών. Όταν κατέφτασαν τα σκυλιά των ματ και δελτα, αντιμετώπισαν αποφασιστική αντίσταση με όλα τα διαθέσιμα μέσα αυτοάμυνας. Η στάση των διαδηλωτών έδειξε στην πράξη ότι η κρατική τρομοκρατία είναι ο κοινός παρανομαστής της δημοκρατίας των αφεντικών και του φασισμού.

Το σώμα που συγκρούστηκε την Πέμπτη ξαναβάζει στην κινηματική ατζέντα την αναπόδραστη αλήθεια οτι για να χτιστεί επαναστατικό κίνημα πρέπει να πολεμήσουμε σήμερα ενάντια στις καταπιεστικές και εκμεταλλευτικές συνθήκες. Απαιτείται συνεχής εξεγερσιακός αγώνας, κόντρα στις συνθηκολογήσεις του ιδεαλισμού/εναλλακτισμού και του οπορτουνισμού που έκανε τις πλάτες στην πιο ύπουλη πλευρά του ταξικού εχθρού, στην καθεστωτική αριστερά. Απαιτείται η οργάνωση της αντίστασης και της αντεπίθεσης, κόντρα στις τακτικίστικες παλινωδίες μεταξύ ψήφου και αποχής.

Η μικρή, αλλά σθεναρή μάχη της Πέμπτης στα Εξάρχεια αποτελεί συνέχεια των κινητοποιήσεων των δυο προηγούμενων χρόνων στο Κερατσίνι. Αποδείχτηκε ότι οι γωνίες των γειτονιών μπορούν να γίνουν ένα βαθύ χαντάκι

για τους κρατικούς δολοφόνους. Η αλληλεγγύη των κατοίκων στις λαϊκές συνοικείες γίνεται πολύτιμη ασπίδα. Ποτίζοντας τις εστίες αντίστασης, ανοίγουμε δρόμους στην παγκόσμια επαναστατική προοπτική. Ένας μικρός χαιρετισμός αλληλεγγύης με τις φλεγόμενες γειτονιές της Ιστανμπούλ, του Ντιαρμπακίρ, του Τζίζρε, της ιθαγενικής αμερικής και μαύρων γκέτο.

Η αντίδραση του κράτους στην αποφασιστική στάση των διαδηλωτών ήταν ο άγριος τραυματισμός των συλληφθέντων και η κράτησή τους με βαριές κατηγορίες. Η τιμωρητική κρατική βία όμως, μας εξοργίζει ακόμα περισσότερο. Η διάχυτη καθημερινή βία των αφεντικών και των μισθοφόρων τους ζητάει εκδίκηση. Και ξέρουμε ότι κανένας καταπιεζόμενος δεν λυπάται τα τομάρια τους.

**ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΣΤΟΥ ΠΗΓΑΔΙΟΥ ΤΟΝ ΠΑΤΟ
ΖΗΤΩ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ**

**ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΠΟΡΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ**

***Αναρχική Συλλογικότητα
για την Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση***

18/9/2015

Ανακοίνωση της Α.Σ.Μ.Π.Α. για την αποτροπή φασιστικής προεκλογικής εκδήλωσης (Μάης 2014)

Για την αντιφασιστική κινητοποίηση στους Αμπελόκηπους

Την Τρίτη 6/5 η άμεση κινητοποίηση ενός συνόλου αντιφασιστών απέτρεψε την ανακοινωμένη εισβολή των ναζιστών της Χ.Α. στους Αμπελόκηπους, που είχε αναφορά στο γήπεδο του Παναθηναϊκού και στα Προσφυγικά της λεωφόρου Αλεξάνδρας. Οι φασίστες είχαν προγραμματίσει προεκλογική εκδήλωση στο κτίριο του 7ου διαμερισματικού έχοντας εξασφαλίσει την άδεια από παράγοντες του Δήμου Αθηναίων. Η συγκεκριμένη επαναστοχοποίηση των Προσφυγικών λίγο καιρό μετά την μεταβίβασή τους στο ΤΑΙΠΕΔ προς πώληση και μάλιστα, σε σύνδεση με την στρατηγική του μαφιόζικου-φασιστικού-αστυνομικού ελέγχου των νεολαίων μέσα από τον μαζικό χώρο των γηπέδων, αναδεικνύει τις βαθύτερες πτυχές των κρατικών σχεδιασμών.

Το μπλοκ της κυριαρχίας, παντού πλέον ενοποιείται και οι διάφοροι κρατικοί και παρακρατικοί μηχανισμοί συνεργούν ενάντια στον κόσμο των καταπιεσμένων. Η αστικοφιλελεύθερη αντεπανάσταση επιχειρεί να εγκατασταθεί με τα επενδυτικά τραστ, τις φασιστικές εμπροσθοφυλακές της και τα προοδευτικά δεκανίκια της. Όσο ο παγκόσμιος ταξικός πόλεμος θα οξύνεται και θα αναβαθμίζεται, τόσο οι φασίστες, η πρωμετωπίδα του καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού, θα λαμβάνουν κεντρικότερο ρόλο στις στρατηγικές επιλογές των αφεντικών και θα αποκαλύπτεται το βάθος και οι προεκτάσεις τις οργανικής μεταξύ τους σχέσης.

Το ακροδεξιό-μαφιόζικο παρακράτος είναι ο

μηχανισμός που μπορεί να εξασκεί το μέγιστο της κρατικής αγριότητας. Η ευχαίρεια δράσης του πατά πάνω στην ελαστικότητα των οριογραμμών της αστικής νομιμότητας στα πλαίσια του κεντρικού κρατικού ελέγχου.

Ο φασισμός ως κρατικά οργανωμένη διαστρέβλωση των κινήματων σπέρνει την συνειδησιακή σύγχυση, επιχειρεί να χειραγωγήσει την κοινωνική οργή και εξεγερτικότητα και να τις κατευθύνει στην αντικοινωνική αναστροφή τους και στην αφομοίωσή τους στην καταστολή. Οι φασιστικές συμμορίες έρχονται για να εδαφικοποιήσουν τον έλεγχο μέσα στον κοινωνικό χώρο.

Στο επίπεδο της βίαιης σύγκρουσης, οι μισθοφόροι παρακρατικοί ως κομμάτι της ενότητας όλων των κατασταλτικών μηχανισμών κάνουν ταυτόχρονα την βρώμικη δουλειά της εμπροσθοφυλακής, ανοίγουν το πεδίο για την προέλαση των επίσημων καθεστωτικών μηχανισμών και αξιοποιούνται ως γραμμή παρέλκυσης από τα πραγματικά επίδικα του αντικρατικού-αντικαπιταλιστικού αγώνα. Ο διαχωρισμός των νεοφασιστικών/ναζιστικών/εθνικιστικών σχηματισμών από το συστημικό περιβάλλον του δυτικού κεφαλαιοκρατικού ολοκληρωτισμού που τα γεννά και τα αναπαράγει, αποτελεί το απαραίτητο προκάλυμμα της διπολικής ενότητας δημοκρατίας-φασισμού. Κάθε θέαση του φασισμού έξω από την συνέχεια της αστικής κυριαρχίας είναι κοντόθωρη και γίνεται αυτοκτονική για τους αγωνιζόμενους.

Η πρώτη απόπειρα εδαφικοποίησης της επίθεσης στα Προσφυγικά και τους κατοίκους τους που έχουν στοχοποιηθεί ήδη από το κράτος καταδεικνύει τι πραγματικά σημαίνει αστική ανάπλαση. Τρομοκρατία, ρατσιστικές εκκαθαρίσεις κι εκμετάλλευση. Με τους φασίστες θ'άνοιγε ο δρόμος για τους

επενδυτές.

Η αλληλένδετη αναφορά στα Προσφυγικά και στο γήπεδο της Λεωφόρου αποσκοπεί στην διάσπαση των υποκειμένων που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο είναι δεμένα με την ευρύτερη γειτονιά. Τα σχέδια ανάπτυξης δεν αφορούν μόνο τα Προσφυγικά, αλλά ως πολεοδομικοί άξονες της συνολικής καταστολής συνδέονται με την εξελισσόμενη απόπειρα ελέγχου και επιστράτευσης του φίλαθλου και οπαδικού κόσμου. Ο αθλητικός εκσυγχρονισμός σημαίνει το βίαιο ξερίζωμα κάθε αντιστασιακής κουλτούρας και κάθε προλεταριακού δεσμού από τα γήπεδα και συμβαδίζει με το παρακράτος των οικονομικών μεγαλοπαραγόντων, των μπράβων, των ναρκεμπόρων και των φασιστών.

Στις 6/6/14 ξεκίνησε η απόπειρά άλωσης των Προσφυγικών μετά την κύρηξη πολέμου από τα πολιτικοοικονομικά επιτελεία. Η άμεση, ευρύα και αποφασιστική κινητοποίηση που απέτρεψε την φασιστοσύναξη στους Αμπελόκηπους, παρότι τα μαντρόσκυλα της Χ.Α. είχαν την ενεργητική κάλυψη του Δήμου και της αστυνομίας, δείχνει την δυναμική της οργανωμένης κοινωνικής βάσης μέσα στις γειτονιές και την αποτελεσματικότητα της διασύνδεσης των αντιφασιστικών σχηματισμών στη βάση της κινηματικής εδαφικοποίησης.

Η μαχητική ταξική πάλη ενάντια στα αφεντικά και τους φασίστες τους ορθώνεται ως ο μόνος πραγματικός φραγμός στα δολοφονικά σχέδια τους, όπως τα βλέπουμε στην Ουκρανία με το πιο στυγνό πρόσωπό τους.

**ΟΥΤΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΓΗΣ
ΣΤ'ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΟΥΣ**

***Αναρχική Συλλογικότητα
για την Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση***

Σεπτέμβρης 2016

Επικοινωνία με τη συλλογικότητα και διάθεση εντύπων:
asmpa@espiv.net

Καλέσματα, ανοιχτές συνελεύσεις,
θέσεις, αναλύσεις, εισηγήσεις, ενημερώσεις,
αρχείο έντυπου υλικού, κείμενα σε άλλες γλώσσες:
asmpa.espivblogs.net

Την ίδια περίοδο εκδόθηκε η μπροσούρα:

Οι προκηρύξεις της οργάνωσης

**Έντυπη απόδοση
από την Α.Σ.Μ.Π.Α.**

« Τη νύχτα 17 προς 18 Σεπτέμβρη 2013 ο αντιφασίστας ράπερ Παύλος Φύσσας (Killah P) πέφτει νεκρός από επίθεση ναζιστών μισθοφόρων στο Κερατσίνι...

Την 1η Νοέμβρη, μπράβοι της Χρυσής Αυγής έξω από τα γραφεία της στο Ν.Ηράκλειο δέχονται επίθεση με σφαίρες. Αποτέλεσμα, ν' αφήσουν τα τομάρια τους στο δρόμο δυο φασίστες και να τραυματιστεί σοβαρά ένας τρίτος.

Στις 16 Νοέμβρη οι Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη...

Τρια χρόνια μετά, εκδίδουμε σε έντυπη μορφή τα δυο κείμενα των Μαχόμενων Λαϊκών Επαναστατικών Δυνάμεων, αναγνωρίζοντας το επίκαιρο νόημά τους και την ιστορική αξία τους...

Ετούτη η έκδοση γίνεται ταυτόχρονα με την έκδοση μιας μπροσούρας ντοκουμέντων των κινητοποιήσεων των προηγούμενων χρόνων από την σκοπιά που συμμετείχε η Α.Σ.Μ.Π.Α., εκφράζοντας την αναγκαία ενότητα της αντάρτικης και της ανοιχτής εμπειρίας αγώνα. »